

Maviden Ve En Asisinden Bir Düş

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ekim 2019

"...acıdan güven duygusu yaratan bir yarın ki hayatın diyalektiğine ilişkin bir arif bilgisidir. Sonsuzluğu gören insanın, kendini doğaya ekleme, bir başka ifadeyle kendini sevme arzusuna ilişkin bir çaresizlik bilgisidir.

Bugünü olmayan insanı, yarından başka ne ayakta tutabilir ki?"

(Ş. Erbaş)

Mavi bir muhtıra.

Maviden ve en asisinden bir düş.

Yıkımın ta kendisine rest çekip ruhunu azimle yıkayan bir metanet ve pervanesi olduğumuz ışığın çekim gücü ve işte sonlanan mağduriyet...

Kazan kaldıran doğanın veda hutbesi belki tasalı bir insan izleği ve işte gözlerimiz kamaşıyor ay'ın penceresinde irili ufaklı yıldızlar harmanlıyor yalnızlığı; dökülen yaşın da mağduriyetine çelme takan kaygılı bir mevsim...

Günü deşifre ettim ve tetiklendi arayışım hele ki yıllara hükmeden sevgi dolu o hüsrana yok mu...

Kemerleri b/ağlayın lütfen ve içinizde tutuşan o yüreği de serbest bırakın.

Mırıldandığınız kadar susmayın da hatta tüm gücünüzle savrulun sonra s/avunun ve izini sürün umudun.

Teyelledim yüreğimi bir şiire sonra şiir tutuştu sonra şehir sonra şair.

Azığa aldım madem.

Ayyuka da çıktı dünden beri.

Dünümü kovalarken kendimi kaybettim ve yarına rahmet yükledim: an'ımda donup kaldığım kimsesizliğime paye vermedi şafak sonramla yüklendiğim illa ki geceydi ve solan feri yıldızların.

Zaruri bir iklime meylettim derken iklim, içimdeki kumaşa döktü taşlarını eteklerinden dökülen hüzne eşlik eden her sevecen hücrem.

Boyutsuzluğuma serildim.

Sonramı güncellemeliydim madem...

Fitratıma binaen gün ışığı içtim; ışığı nakşeden resmi sildim ve eklemlerimdeki ağrıyı boca ettim özgün kelamın değil özgür yüreğin selamına çamur attı vecizeler.

Ne iklimdim ne de ikilem yüklü ve tek muhatabım Rabbim ki ışığım da asla sönmedi.

Kayrası hükümlerin... ah, sevdalı gözyaşlarım.

Ucu buruşuk mendilim... ah, sevdalı yüreğim.

Kiblemde asil bir kuş; kuşun kursağında kısır bir döngü.

Yuvaladım gözlerimi; yuvarladım sözcüklerimi ve tüm asal sayılar asi idi tıpkı kalemin mürekkebi tükenmezken tıpkı içimdeki sevgi nehri kurumazken.

Yaşarımla beyitler ördüm aşkın yüzü suyu hürmetine sonra böğrüme bir sancı saplandı.

Ahkâmların dibine çömdü yalanlar ve doğrular saf tuttu kiblemde.

Yalan dolan seyrende ömrün heba ettim doğrularımı ve her yanlışı yok saydım savurdum hakkaniyet yüklü nidalarımı.

Solan diğer yarımdaydı.

Solan asla yarınım olmamalıydı.

Şaire uydum ve sözlendim şiirle.

Şiire uydum ve sevdalandım bir Ekim güncesinde seğirten yasıma; sevdalı haznesine ve buyrukların sonlanmadığı kinayelere aldırışı etmedim.

Yüküm ağırdı ama yüksünmedim.

Ölüm mademki Hakkın yolunda iz sürdüğüm kadardı...

Nemalandım acılardan ve dolandı dilime hece hece.

Sivri dilli hangi zihniyet ise bildim sonlanmayacağımı ve bindim kısrağıma ve bittim ağacın dibinde bir solgun zarafeti mesken edinip bir gül oldum ve açtım şiirlerde lahzasında yorgun düşler kırağı çalan güncelerden derledim şiirlerimi.

İkram edilen zehri yuttum ama ölmedim.

Ölümü diledim ama zikretmedim.

Acımdan öldüm ama sabaha çıktım feraha: yeniden doğmanın hükmüne yenik düştüm ve aşkın bam teline hürmet ettim.

Yaralı kuştum.

Yankısı olmayan bir susku idim belki de.

Küfesinde aşkla yıkanmış şiirlere esvabını geçirdim kalan ömrümün ve sağ ayağımla attım ilk adımımı.

Destursuz geçmeyen günüm yoktu ve İlahi Aşkın tutuşturduğu gül cemalimde ben bir sevdalı şiirdim hayatı içen bir sihirdim aslında şirk koşanlara lanet okuduğum bir alametifarika.

Şifam idi niyazlara serildiğim ve tünediğim o dalda yeniden açtım öykündüğüm günde ölümüne sevmeye bir kez ant içmiştim ve yüzüme sürdüm dualarla yıkadığım ellerimde bir avuç nida ile doydum; aşkla ibadet ettiğim her gününe şükrettim ve yenilmediğim kadar yanılmadığım ve asılı kaldığım her bulutta ben karanlığa asla paye vermedim.

Gecenin ışıldağı idi madem şiirlerim.

Bir şiir oldum ve tüm edimlerinde saklıydım, yalnızlığıma şapka çıkarttığım bir Çalığışu'nun da ta kendisiydim ömürlük bir vecizede solmaya dair silinmedi de yürek sesim ve izim.

Köklerim nasıl ki derin ve sağlam...

Saydam bir düşü azat ettim ve açtım perdelerini aydınlık ruhumun, sonlanmamak adına umudumun ve yüreğimin tapusu ile ait olduğum kâinattan diledim yeniden ve yeniden ve yüzümün dönük olduğu Rahman sayesinde ölümüne sevdalandığım her hecede kopup geldiğim tüm acıları azat ettim ve endamlı bir düş kafesine saldım içimdeki bitimsiz rüzgârı savrulduğum da değil üstelik bilakis savunduğum ve avunduğum gök gözlerinde mutluluğun düş gücüne itaat edip de gerçekleri dibine kadar duyumsadığım

ve şahit olduğum...